

باز خوانی نقاشی‌های دیواری شهر تهران در آثار یک هنرمند

عکاسی، نقاشی، عکاشی!

دیوارهای این شهر پر است از نقاشی‌های دیواری که هر روز با سرعت - آن هم سرعتی برابر با سرعت زندگی در شهری مثل تهران - دیده و ندیده از کنار آن‌ها می‌گذریم اما اگر این نقاشی‌ها را دور بین یک عکاس در سکون مطلق نگه داشته باشد، کیفیت تماشا کردن آن‌ها چقدر متفاوت خواهد بود؟ این مطلب نگاهی دارد به نمایشگاه عکسی که با همین موضوع برگزار شده بود.

متن و عکس: پری زنگنه
نقاش

چیزی نیست که فکرش را می‌کردی! شاید چاپ عکس در ابعاد نامتعارف - بزرگ - به نظر حرکت چندان عجیب و غریبی نباشد؛ اما به طور دقیق، در برداشت تصویری و ایجاد احساس در مخاطب، به اندازه مقیاس بزرگ شدنش، اثر گذاری‌اش هم دوچندان می‌شود. بعضی عکس‌ها را هر چقدر هم دستکاری‌شان کنیم همان فریم ساده عکاسی باقی می‌ماند و از جبهه پرستلی بودنشان دفاع می‌کنند اما بعضی عکس‌ها فقط به وسیله دور بین، عکاسی شده‌اند و نقش بیشتری از یک عکس ساده به گردن دارند و در نهایت، جاودانگی بیشتری هم در ذهن مخاطب پیدا خواهند کرد. عکاسی از نقاشی - نقاشی‌های دیواری شهر تهران - و تبدیل کردن‌شان به ظاهری نقاشانه، اتفاقی است که در نمایشگاه پیشین گالری «آران» شاهدش بودیم. نقاشی‌های دیواری که از آن‌ها به عنوان مبلمان شهری یاد می‌شود، در این چند سال گذشته، رویه‌ای تازه پیدا کرده‌اند. دیوار پارک‌ها، اتوبان‌ها، خیابان‌ها و حتی دیوارهای بلند ساختمان‌های بزرگی که رو به سمت بزرگراه‌ها دارند، حالا مملو از تصویر و رنگ‌اند؛ آن‌چنان که وقتی رهگذری در روبه‌روی این تصاویر می‌نشیند، قدم می‌زند یا با سرعت از کنارشان رد می‌شود، معنایی تازه می‌یابند.

امیر موسوی هنرمندی است که با نگاهی دیگر به این نقاشی‌ها، از آن‌ها عکاسی کرده و در واقع قاب دلپذیر خود را از میان آن نقاشی‌های دیواری بیرون کشیده است. جست‌وجوی هنرمند در ترکیب تازه‌ای از نقاشی دیواری موجود، همان اثر نهایی اوست. همچنین برای القای بهتر این موضوع، هنرمند عکس‌ها را روی برزنت بافت‌دار چاپ کرده است که نزدیکترین بافت به بوم‌های نقاشی را دارد. استفاده از فضاهای شهری و معماری و حتی نشانه‌های

نقاشی، عکاسی، نقاشی دیواری، عکاشی! انگار اصلا قرار نیست وقتی به دیدن نمایشگاهی هنری می‌روی این عناوین اهمیت چندانی داشته باشند. آن‌جا که اثر با قدرت نسبی موثر است و مخاطب متأثر. نمایشگاه‌هایی از این دست، کم دیده می‌شوند. نمایشگاه‌هایی که در نگاه اول فکر می‌کنی همه چیز یک چیز دیگر است اما اگر کمی دقت کنی می‌فهمی که همه چیز، آن چیز دیگری است. نقاشی‌های دیواری شهر تهران - و تبدیل کردن‌شان به ظاهری نقاشانه، اتفاقی است که در نمایشگاه پیشین گالری «آران» شاهدش بودیم. نقاشی‌های دیواری که از آن‌ها به عنوان مبلمان شهری یاد می‌شود، در این چند سال گذشته، رویه‌ای تازه پیدا کرده‌اند. دیوار پارک‌ها، اتوبان‌ها، خیابان‌ها و حتی دیوارهای بلند ساختمان‌های بزرگی که رو به سمت بزرگراه‌ها دارند، حالا مملو از تصویر و رنگ‌اند؛ آن‌چنان که وقتی رهگذری در روبه‌روی این تصاویر می‌نشیند، قدم می‌زند یا با سرعت از کنارشان رد می‌شود، معنایی تازه می‌یابند.

امیر موسوی، هنرمندی است که با نگاهی دیگر به این نقاشی‌ها، از آن‌ها عکاسی کرده و در واقع قاب دلپذیر خود را از میان آن نقاشی‌های دیواری بیرون کشیده است.

در چند سال گذشته، نقاشی‌های دیواری رویه‌ای تازه پیدا کرده‌اند. دیوار پارک‌ها، خیابان‌ها و حتی دیوارهای بلند ساختمان‌های بزرگی که رو به سمت بزرگراه‌ها دارند، حالا مملو از تصویر و رنگ‌اند

